

Μητρόπολις: μια αλληγορία πάντα επίκαιρη

Dr. Med. Μαρία Διαλλινά ψυχίατρος- Ψυχοδυναμική ψυχοθεραπεύτρια Διευθύντρια του ψυχιατρικού τμήματος ενηλίκων ΠΓΝΑ Γεννηματάς.

Περίληψη

Ο αυστριακός Fritz Lang, ένας εκ των τριών μεγάλων σκηνοθετών εκπροσώπων του γερμανικού εξπρεσιονισμού της δεκαετίας 20 -30(F.W. Murnau, G.W.Pabst) γύρισε την προφητική ταινία «Metropolis» το 1929.

Η ταινία «Metropolis» ως μια σύγχρονη αλληγορία αντανάκλυνε όχι μόνο όπως πολλοί έχουν γράψει(Zeitgeist) την εποχή που η μάλιστα του φασισμού σκίαζε την Ευρώπη αλλά ήταν και προφητική. Περιγράφει τον σύγχρονο κόσμο, όπου η αλληλεγγύη και η ισότητα θυσιάζονται στο βωμό μιας αποξενωτικής, αλλοτριωμένης τεχνολογίας για χάρη μιας elite, μιας μειοψηφίας που διαχειρίζεται την πληροφορία και τον πλούτο υποβιβάζοντας την πλειοψηφία των εργατών «στον κάτω κόσμο».

Ο Έρως προτείνεται στη ταινία ως η μονή λύση για την επανένωση του απολλώνιου με το διονυσιακό στοιχείο και τον επανανθρωπισμό του υποκειμένου.

Το 2008, στο Μουσείο Κινηματογράφου της Αργεντινής βρέθηκε η πρωτότυπη χωρίς περικοπές κópια του «Metropolis» του Fritz Lang . Την ταινία την ακολουθεί ένα μύθευμα.

Στην πρεμιέρα προβλήθηκαν 4.187 μέτρα αλλά σύντομα δέχθηκε πολλαπλές λογοκρισίες από διαφορετικές κοσμοθεωρήσεις Ένα από τα 3 αρχικά αρνητικά αντίτυπα απεστάλη στην Paramount όπου ο δραματουργός Πόλοκ έκρινε το σενάριο ως συμβολικό παραλήρημα και προφασιζόμενος τη μεγάλη διάρκεια έκανε σημαντικές περικοπές και αλλαγές προσδίνοντας στην ταινία το δικό του νόημα. Άλλαξε τους ενδιαμέσους τίτλους για να αποκαταστήσει την συνάφεια της δηλαδή να απαλύνει την τολμηρή θέαση της ως ένα εύκολο ρομαντικό ειδύλλιο. Η αντιζηλία για την νεκρή Χελ αφαιρέθηκε.

Λίγους μήνες μετά την πρεμιέρα στο Βερολίνο έγινε από την UFA μια δεύτερη γερμανική εκδοχή σύμφωνα με τα αμερικάνικα πρότυπα και με στόχο να την αποκαθάρει από τα κουμμουνιστικά ιδεολογήματα.

Είναι ενδιαφέρουσα η τύχη της ταινίας αυτής. Μετά από πολλές διορθώσεις και μετέπειτα αποκαταστάσεις εντελώς απρόσμενα βρέθηκε η γνήσια κόπια ως αυτή να αναδύθηκε από το συλλογικό ασυνείδητο μιας χώρας πρότυπο των κοινωνικών παθών, όπου μετά την μάστιγα λαϊκίστικων κινημάτων (Περονισμός), δικτατοριών, επιβολή μεταρρυθμίσεων από το γνωστού μας ΔΝΤ καθώς και αντιδραστικών μαζικών φαινομένων («κίνημα της κατσαρόλας») προσπαθεί εξ ίσου αμήχανα να συμφιλιώσει όπως και στη ταινία *το κεφάλι* δηλαδή την εξουσία- τους κατόχους της δύναμης της τεχνολογίας και της γνώσης- με τα χέρια άλλως ειπείν τους εργαζόμενους και μάλιστα υπό την προεδρία μιας γυναίκας. έτσι ώστε να επικρατήσει η λογική (Vernunft) στη βία της αδιέξοδης απληστίας (Gier).

Στην ταινία η απληστία, η ξέφρενη ικανοποίηση του σεξουαλικού πόθου, οργανώνουν την χαρωπή ανέμελη μαζική ψυχή μέσα από πλασματικές υποσχέσεις ενός αιωνίου κήπου ξεγνοιασιάς και απόλαυσης. κερδίζοντας τον νιρβάνα της αγνοίας –ξεγνοιασιάς δηλ τον θάνατο μιας σύνθετης ψυχικής ζωής και γι' αυτό έτοιμη να επανέλθει καταστροφικά την απωθημένη σεξουαλικότητα της.

Σύντομα όμως θα αποκαλυφθεί η πρωτόγονη ενορμησιακή καταστροφική φύση των απολαύσεων τους.

Το αρχετυπικό ρομπότ Μαρία απελευθερώνει την βία για την κατάκτηση ενός αρχαϊκού αντικειμένου. Ο ανταγωνισμός για την κατάκτηση του ανεκπλήρωτου πόθου για το πρωταρχικό θηλυκό οδηγεί σε αδελφοκτόνους φόνους ...»